

je to slavni ženski instinkt: slednjič, četudi po še tako dolgem času, je vendar kakor zaslutila, kdo ima res fino in globoko dušo. Strastno se je ogrevala za tega in onega, a nazadnje ga je vendar kar brez vidnega vzroka pustila sredi ceste in ravno tako je postajala bolj in bolj prijazna z ljudmi, ki jih spočetka ni mogla trpeti, naj sva jih jaz in Adolf, njen mož, še toliko hvalila. Njeni izvoljenci so bili kljub vsemu ljudje-poetje in prej ali slej je vselej zasledila, komu cvete v prsih resnična poezija. A dasi je navsezadnje, morda po dolgem iskanju prišla vedno, vedno tja, kjer sva bila že takoj spočetka z njenim možem, je sedeminsedemdesetič slušala vendar zopet le svojo pamet. In zato je bila tudi pri onem prokletem človeku vsaka beseda zastonj in zato je tudi prepozno spoznala, da ji je bil v pogubo.

(Konec prihodnjič.)

Vera, upanje, ljubezen.

Na tvojih ustnicah
cvele so meni
rože življenja . . .
polne milobe,
polne sladkosti! —

Iz tvojih oči
sijale so meni
upanja zvezde . . .
žarni refleksi
gorke ljubezni! —

Bil si nekdam mi
Bog in ljubezen! —
Srce je moje
malikovalo:
tebe ljubilo,
upalo v tebe,
v te verovalo! —

M. P. Nataša.

